

de protecție a mediului, are loc limitarea activității agricole, fapt ce modifică și regimul juridic de utilizare a lotului de teren [2, p. 56]

Referințe bibliografice

1. Codul funciar al Republicii Moldova. În: Monitorul Oficial nr. 817 din 04.09.2001.

2. Cotorobai M., Zamfir P., Ursu V., Dreptul funciar. Manual pentru Facultatea de Drept. Chișinău: Editura „Cartier juridic”, 2001, p. 55 și urm.

3. Краснов В.В. Научно-технический прогресс и правовой режим земель сельскохозяйственных предприятий в СССР. Москва, 1971, c. 32.

4. Петров В.В. Новый земельный строй. Формы собственности на землю и ее приватизация. В: Вестник Московского Университета, Право, 1992, № 1, c. 28.

5. Regulamentul cu privire la atribuirea terenurilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 246 din 3 mai 1996. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 35-37 din 1997.

EDUCAȚIA PARENTALĂ – PUNCTUL DE PORNIRE ÎN RESOCIALIZAREA CONDAMNAȚILOR

Veaceslav GUMANIUC,
doctorand

SUMMARY

Parents are important models for their descendants and have a special role in their ethics and emotional socializing. The education of the parents is the first method of socialization they receives. Hence the decisive role of education in the resocialization of the personality. The manner in which parents are socializing their children is specific one, original, reflecting the level of knowledge, attitudes and the conception of education that they possess.

Human being that is living in a dangerous environment where crime is considered as a normal behavior is more likely to opt for delinquency than the person isolated from the deviant behaviors.

Keywords: parental education, resocialization personality, delinquency

REZUMAT

Părinții sunt modele importante pentru urmașii lor și au rol deosebit în socializarea etică și emoțională a acestora. Educația de la părinți este prima metodă de socializare pe care o primește persoana. De aici și rolul decisiv al acesteia în resocializarea personalității. Maniera în care părinții își socializează urmașii este specifică, unică, originală, reflectând nivelul de cunoștințe, atitudinile sale, concepția despre educație pe care o posedă.

Ființa umană ce trăiește într-un mediu în care crima este considerată un comportament normal are mai multe șanse să opteze pentru delicvență decât persoana izolată de comportamente deviante.

Cuvinte-cheie: educație parentală, resocializarea personalității, delicvență

Introducere. Schimbările din societate, care s-au produs pe parcursul ultimilor ani, ne îndepărtează foarte mult de analiza și promovarea tehnicilor resocializante față de condamnați pe care le cunoșteam anterior. Aceasta se datorează faptului că în ultimele decenii, familia a suferit modificări profunde în ceea ce privește statutul și funcțiile sale.

Atmosfera din familie reprezintă temelia în procesul resocializării persoanei; cel care a ajuns să fie condamnat – este rodul familiei din punct de vedere social și genetic, iar comportamentul pozitiv sau negativ în societate este oglinda în care se reflectă relațiile însușite din sînul familiei.

Metodele de resocializare nu trebuie a fi elaborate doar în perspectiva implementării sale prin concepția simplă și ieftin, ci trebuie studiate și ca rezultat al mediului familial.

Rezultate obținute și discuții.

Codul Familiei nu prevede expres formele concrete ale educației copilului. Totuși cel mai important drept al părinților este dreptul la educația copilului.¹ Părinții sunt văzuți ca factorii resocializatori sau disocializatori cei mai influenți, deoarece ei pot acționa constructiv sau distructiv asupra ființei umane. Din acest punct de vedere, familia are în mediul social două funcții de bază:

- *funcția de reintegrare în societate*, (mediu familiar care îl ajută pe cel condamnat să devină onest);

- *funcția de înlăturare*, (preîntâmpinarea comportamentului delicvent al condamnatului).

La începutul anilor '90 M. R. Gottfredson și T. Hirschi², argumentau, că comportamentul deviant format din sînul familiei rămîne relativ stabil în timp, chiar dacă se reduce, inevitabil odată cu

vârsta. Cel ce trăiește într-un mediu în care delicvența este considerată un comportament normal are mai multe șanse de a săvârși infracțiuni, decât persoana izolată de aceste comportamente. Altfel spus, în cazul în care devianța este un rezultat al stării patologice din mediul familial, influența metodelor de resocializare față de condamnat este nesemnificativă sau nulă.

Resocializarea parentală este probabil cea mai importantă metodă care urmează a fi implementată, dar din păcate este ignorată de societatea noastră. Astfel aceasta caută a înfățișa comportamentul antisocial al părinților, generând nevoia unei abordări, în care statul trebuie să transfere responsabilitatea față de cel condamnat de la societate către grupul familial, iar ca urmare comportamentul psiho-socio-educativ însușit de către părinți să poată prezice evoluția celui condamnat.

Cea mai sistematică tentativă de a formula o teorie generală de comportament delicvent în sensul transmiterii culturale o reprezintă teoria asocierii diferențiate (Edwin H. Sutherland). Conform acestei teorii comportamentul disocializator se învață, adică este însușit din mediul familial în contactul cu alți indivizi. El constă în faptul că, comportamentul disocializator se dobândește de către copii prin asociere cu părinții care dau o definiție favorabilă acestor comportamente. Acestea din urmă, indiferent dacă sunt disocializante sau nu, sunt determinate de opiniile estimative învățate sub influența celor maturi care fac parte din mediul „ucenicilor”, și această desfășurare a acumulării de opinii ar fi independentă de trăsăturile personale care sunt distinctive de cele care sunt influențate de mediu.

Părinții sunt exemplele cele mai importante pentru urmașii lor și au rol deosebit în socializarea acestora. Educația avută de la părinți este prima metodă de socia-

lizare pe care o primește persoana. Dacă într-o familie persista o atmosferă antisocială care afectează negativ generația tânără, există pericolul disocializării în ansamblu și pe termen lung a acesteia. Din această perspectivă, implementarea metodelor legate de resocializarea părinților apare necesară atât pentru creșterea și educarea altei generații, cât și ca o cale de dezvoltare spirituală a societății, prin înlăturarea efectelor disocializante care se manifestă în familie.

Atmosfera din familia în care persistă comportamente delincvente din partea celor maturi, conduse la limita moralității trebuie să fie în atenția cercetătorilor din diferite domenii cum ar fi: criminologie, psihologie, științe sociale. O atenție sporită trebuie să i se acorde pe motiv că este imposibil a obține rezultatele dorite în urma resocializării condamnaților, atâta timp cât în mediul familial în care se găsește, hotărâtor pentru reintegrarea socială, comportamentul antisocial vine din partea părinților.

Funcțiile părintești au apărut și în lucrările gânditorilor antici, familia reprezentând un obiect de studiu privilegiat, cum ar fi sarcinile primordiale și permanente ale familiei, numeroase și importante probleme de ordin psiho-sociale puse în fața acestora. Dacă la început cercetarea familiei s-a făcut în cadrul unor modele istorice, ulterior familia a devenit obiectul unor studii analitice, de ordin psiho-social și psihopatologic. Actualmente tindem să o modelăm în scopul resocializării condamnatului.

Este dificil de determinat metodele de resocializare care urmează a fi implementate către fiecare grup familial anevoios. Problema resocializării părinților include desigur stabilirea unui ansamblu de tehnici mai complexe de integrare unde nu trebuie scăpate cu vederea și obișnuințele delicvente legate de:

- starea socială;

- starea psihologică;
- starea patologică.

Concluzii. Nici o știință cu regret nu studiază în mod special problemele legate de resocializarea individuală a unui grup familial, fie el anevoios, fie favorabil din punct de vedere moral. Însă recunoașterea oficială a faptului că resocializarea grupului familial este o activitate nu mai puțin importantă decât reintegrarea socială a celui condamnat, poate duce la depășirea acelor probleme evidente, oferind metode diferite cu un scop comun și unic. Din aceste considerente metodele de resocializare, trebuie să fie studiate concentrându-se mai mult pe individual, decât pe general.

Efectele benefice în urma resocializării grupului familial pot cîntări greu. Dincolo de toate acestea, ele sunt greu de acceptat în primul rînd numai din considerentul că reprezintă o noutate...

Referințe bibliografice

1. Valentina Cebotari, Dreptul familiei, Chișinău, 2004, p. 191
2. V. Dragomirescu, Psihologia comportamentului deviant, Editura Științifică și enciclopedică, București, 1975
3. T. Hirschi, M.R. Gottfredson, The Generality of Deviance, în McLaughlin, J. Muncie, G. Hughes (ed.), Criminological Perspectives, Sage Publication, 2001, p. 151-160.
4. Ioan Radu, Psihologie socială, Cluj-Napoca, 1994
5. Rădulescu S.M., Banciu D., Introducere în sociologia delincvenței juvenile, București, 1990
6. Emilian Stănișor, Delincvența juvenilă, Editura Oscar Print, București, 2003
7. Бернер Г., Теория социально-психологической работы, Москва, 1992.